

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: R.M.**, nar. ..., Ev. č. ..., ..., t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, *zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, Praha*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2017, č.j. OAM-28/LE-LE05-P13-2017,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á n á r o k** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný zároveň v napadeném rozhodnutí uvedl, že státem příslušný k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení EU č. 604/2013 nebo také Dublinské nařízení“) je Polská republika.

V **podané žalobě** žalobce namítal, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech a napadá rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu. Podle žalobce žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, jelikož

žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, dále porušil čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení EU č. 604/2013, když nepostupoval důsledně podle tohoto ustanovení a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí.

Dále žalobce konstatoval, že podle jeho názoru nemůže být předán do Polské republiky, jelikož zde dochází k vážným systémovým nedostatkům v oblasti azylového řízení.

S ohledem na rozsáhlé množství veřejně dostupných a neustále aktualizovaných zpráv a rovněž s odkazem na rostoucí počet soudních rozhodnutí týkajících se situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice a přístupu polských státních orgánů k žadatelům považoval žalobce za zcela nedostačující postup, který žalovaný zvolil při posouzení žalobcovy žádosti. Správní orgán ve svém rozhodnutí o zastavení řízení uvádí jako zdroj jediný dokument, kterým je „*Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 20. 9. 2016.*“ Tento dokument zároveň správní orgán využívá způsobem, ze kterého není možné jakoukoliv cestou posoudit, zda v Polské republice dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, a to přesto, že je žalovaný k takovému postupu povinen na základě čl. 3 odst. 2, druhého pododstavce Dublinského nařízení. Podle žalobce žalovaný ve svém rozhodnutí pouze deklaroval, že využil výše uvedenou zprávu, avšak následně pouze odkázal na polskou právní úpravu a citoval jednotlivá ustanovení zákona o udělení ochrany cizincům a zákona o cizincích. Účelem důkazních materiálů je zcela nepochybně posoudit skutečný stav, který v dané zemi panuje. Není možné se v rozhodnutí spokojit pouze s odkazem na jednotlivá ustanovení právní úpravy a tímto krokem uzavřít proces dokazování, a to s tvrzením, že v Polské republice k vážným systémovým nedostatkům v oblasti azylového řízení nedochází. Úkolem správního orgánu je využívat dostupné důkazní materiály právě k tomu, aby bylo bez jakékoliv pochybnosti zjištěno, jakým způsobem reálně azylové řízení probíhá a jakým způsobem jsou zákonná opatření aplikována. Na skutečnost, že správní orgán nemůže pouze odkázat na přijatá zákonná opatření, aniž by reflektoval jejich využívání, upozorňuje rovněž judikatura českých soudů. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozsudek Krajského soudu v Brně pod č.j. 33Az 3/2016-34. Takovýto způsob využívání zpráv a důkazních zdrojů považoval žalobce za zcela nedostatečný.

Pouhé odkázání na zákonnou úpravu jiného státu bezpochyby není řádným postupem správního orgánu a právě v tomto bodě spatřoval žalobce porušení správního řádu, a to jak § 3, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, ale rovněž § 2 odst. 4 a dále § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu.

Stejně tak tvrzení žalovaného, že „*v Polské republice ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků*“ nelze podle žalobce považovat za jakékoliv relevantní odůvodnění obhajující výsledné rozhodnutí, naopak jde spíše o odůvodnění absurdního charakteru. Tisíce žádostí nevypovídají nic o kvalitě řízení a jsou pouze statistickým údajem. Pokud je správní orgán toho názoru, že i z této skutečnosti lze činit relevantní závěry o průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, poukazoval žalobce na fakt, že velké množství

žádostí může naopak značit ohrožení kvality řízení ve věci řízení o mezinárodní ochraně právě kvůli vysokému počtu žádosti oproti jiným zemím v EU, což ostatně potvrzují zprávy ze světových médií. Celkově žalovaný neodkazoval na žádné zprávy ani zdroje, kterými se při svých úvahách řídil a jediný uváděný zdroj správního orgánu není v napadeném rozhodnutí nikterak využit. Jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

Dále žalobce konstatoval, že European Council on Refugees and Exiles (ECRE) hovoří o tom, že „[r]oste počet případů, ve kterých národní soudy nařídily suspendování Dublinských transferů do EU zemí, včetně Bulharska, Maďarska, Malty, Polska a Itálie. “ Důvodem jsou nedostatky azylového řízení v těchto zemích. Přijímací a pobytová střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu jsou zde přeplněná vzhledem k obrovskému množství žadatelů, žadatelé o mezinárodní ochranu žijí v současné době ve ztížených podmínkách, je komplikované mít přístup k poradenství a základnímu vzdělání. Přístup k soudní a jiné ochraně v případě neudělení mezinárodní ochrany je rovněž složitý. Rozhodnutí, že z těchto důvodů nedojde k transferu do Polska, vydalo například Nizozemí. Nizozemský soud uznal, že v případě polských žadatelů o mezinárodní ochranu dochází k průtahům, a dokonce zabránění možnosti domáhat se účinné právní ochrany před soudními orgány. Rovněž nizozemský soud poukázal na to, že v minulosti z důvodu neefektivnosti systému v Polsku došlo dokonce k deportaci osob bez možnosti domáhat se účinné ochrany. Dle UNHCR navíc hrozí žadatelům v Polsku návrat do zemí, kde je reálnou možností, že budou předmětem porušení čl. 3 EÚLP. UNHCR uvedlo, že Polsko žadatele z Ukrajiny vrací, a to aniž by došlo k dostatečnému zhodnocení skutečností jednotlivých případů. Právě toto je základním důvodem, proč se žalobce domníval, že jeho obava o systematických nedostatcích je důvodná.

Na skutečnost, že Polská republika systematicky neuděluje mezinárodní ochranu, ať už v jakékoliv její podobě, osobám z Ukrajiny, a to i když pocházejí z válkou zničené východní části země, upozorňují i další zprávy. V této souvislosti žalobce odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, viz např. jeho rozsudek 1Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, z něhož vyplývá, že „[r]ozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Dublinského nařízení jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské Unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení)“. Ve svém rozhodnutí se sice žalovaný k možnosti systematických nedostatků v azylovém řízení a podmínkách přijetí žadatelů vyjádřil, ovšem dle názoru žalobce nedostatečně, když výše popisované veřejně dostupné skutečnosti nikterak nerefletoval, sám vlastní zdroje nepoužíval a pouze odkazoval na jednotlivá ustanovení právního řádu Polské republiky.

K tomu žalobce dále poukázal rovněž na nález Ústavního soudu č. III. ÚS 2331/14 ze dne 18. 09. 2014, v němž Ústavní soud uvedl: „Správní soudy musí při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, kterým byl určen státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát Evropské unie a na jehož základě má dojít k přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu, vždy zvažovat nejen vnitrostátní právní úpravu, nýbrž také to, zda v uvedeném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, nedochází k výše

uvedeným systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Tato povinnost se přitom promítá jak do rozhodování o předmětu žaloby, tak do rozhodování o tom, zda jí má být přiznán odkladný účinek. “ I tento nález tak jednoznačně odmítá pouhý odkaz na vnitrostátní úpravu.

Žalobce uvedl, že ze znění čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublinského nařízení je zcela zřejmé, že k jeho aplikaci postačí domněnka systematických nedostatků, pokud je založená na existenci závažných důvodů. Tyto důvody žalobce dle svých slov prokázal v předchozích odstavcích podané žaloby, a to hned z několika zdrojů. Tyto zdroje využil tak, že na ně konkrétně odkázal a cituje jejich obsah. Takto měl činit v průběhu řízení i napadený správní orgán, na němž leží v případě důkazní nouze důkazní břemeno, avšak tento provedl dokazování ve zcela nedostatečném rozsahu, čímž došlo k opětovnému porušení správního řádu. Z výše uvedeného vyplývá, že průběh azylového řízení v Polsku naplňuje obavy v souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Zvýše uvedených důvodů žalobce žádá o soudní přezkum napadeného rozhodnutí a o zrušení rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu, zákona o azylu či Nařízení Dublin III., a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s bezprostředně závazným Nařízením Evropského parlamentu a Rady a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci a náležitě posoudil možnou existenci systémových nedostatků v Polské republice.

K otázce, zda v Polské republice dochází k systémovým nedostatkům v řízení o žádostech o mezinárodní ochranu, žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 26.5.2016 č.j. 2Azs 113/2016–26, kde bylo konstatováno, že Polská republika je bezpečnou zemí, ve které nejsou porušována lidská práva a je dbáno na jejich dodržování. Jen v případě, že by byl prokázán opak, k čemuž v případě žalobce nedošlo, bylo by možné dojít k opačnému závěru. Za této situace nejsou žádné důkazy o tom, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a že by posouzení žádosti žalobce v Polské republice vedlo k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Skutečnost, že v Polské republice je uplatňován přísnější přístup a mezinárodní ochrana je poskytnuta v menším procentu případů než v jiných členských státech EU, ještě samo o sobě neznačí, že by v Polské republice nebyly žádosti o mezinárodní ochranu dostatečně individualizovány, a že by docházelo k systémovým nedostatkům v azylovém řízení.

Co se týče námítky žalobce, týkající se jediného podkladu pro vydání rozhodnutí, a to *Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 20. 9. 2016*, správní orgán uvedl, že tato vychází z rozsáhlého množství zdrojů (viz str. 7 a 8 tohoto dokumentu). K tomu dále žalovaný konstatoval, že v průběhu celého správního řízení žalobce neuváděl žádné skutečnosti (zprávy či jiné podklady pro vydání rozhodnutí), kterými by na systémové nedostatky v Polské republice poukázal. Naopak v průběhu pohovoru uskutečněného dne 22.2.2017 na otázku správního orgánu: „*Na základě tzv. Dublinského nařízení by odpovědnost za posouzení Vaší žádosti mělo pravděpodobně převzít Polsko. Jste ochoten se do Polska vrátit?*“ žalobce odpověděl: *Ano, vrátím se tam.*“ Na další otázku: „*Je nějaký důvod, proč byste se nemohl vrátit do Polska?*“, žalobce uvedl: „*Ne, nikdy jsem tam nebyl, ničeho se tam nebojím.*“ Vzhledem ke skutečnosti, že na uvedené nedostatky začal žalobce odkazovat až nyní v žalobě, považuje správní orgán uváděné skutečnosti za účelové. Navíc k tomu správní orgán uvádí, že relevanci důkazů novinovými články (odkazy na internetové zdroje) se zabýval NSS v rozsudku č.j. 9Azs 27/2016–37 ze dne 22.3.2016.

Správní orgán i nadále zastával názor, že vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobci byla ve vztahu k České republice shledána nepřípustnou, dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, správní řízení o jeho žádosti, v souladu s § 25 písm. i) téhož zákona se zastavuje. Státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 Polská republika. Žalovaný byl přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Nařízení Evropského parlamentu a Rady, netrpí nezákonností či nepřezkoumatelností a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Vzhledem k výše uvedenému se žalovaný správní orgán nedomníval, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo nezákonné, či že by byl žalobce zkrácen na svých právech.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí správního spisu je rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 14.12.2016, č.j. KRPA-502744-17/ČJ-2016-000022, ze kterého je zřejmé, žalobci bylo uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění v délce 1 roku. Následně rozhodnutím Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 14.2.2017, č.j. KRPA-53727-16/ČJ-2017-000022 byl žalobce zajištěn podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková, neboť byl dne 13. 2. 2017 zadržen při nelegálním pobytu v České republice. Dne 15. 2. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 22. 2. 2017 žalobce poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a konkrétně sdělil, že je svobodný a bezdětný. Dále konstatoval, že dne 8. 6. 2016 vstoupil na území České republiky, cestoval mikrobusem přes Polsko z Ukrajiny. Přicestoval na polské vízum, které mělo platnost do 3. 12. 2016. Jako důvod k podání žádosti uvedl, že po návratu na Ukrajinu by byl poslán do války. Žalobce na Ukrajině vlastní pozemky, a proto by ho chtěl poslat místní předseda obecního úřadu do války. Nikde jinde o azyl nežádal. Zdravotně je zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby.

Žadatel prokázal v průběhu správního řízení svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem Ukrajiny č. ..., platným do dne 18. 11. 2025.

Dále předložil vízum udělené Polskou republikou pod č. 007924822 s platností od 27. 5. 2016 do 3. 12. 2016.

Z protokolu o pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 2. 2017 vyplývá, že Ukrajinu opustil, protože si chtěl vydělat peníze. Z Ukrajiny odjel dne 8. 6. 2016. Cílem jeho cesty bylo Nizozemsko, ale lidé, kteří ho tam měli odvézt, jej nechali na území České republiky. Cestoval na svůj pas a polské vízum. Po celou dobu pobytu na území České republiky zůstal v Praze. Dále uvedl, že na Ukrajinu se vrátit nechce, protože by byl poslán do války. Z tohoto důvodu také požádal o mezinárodní ochranu. V Evropské unii nemá žádné příbuzné. Byl ochoten vrátit se do Polska.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, na základě posouzení údajů poskytnutých žalobcem konstatuje, že tento byl dne 15. 2. 2017, kdy učinil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, držitelem víza č. ..., vydaného Polskou republikou na 180 dní pobytu s platností ode dne 27. 5. 2016 do dne 3. 12. 2016. Což potvrdila Polská republika ve své odpovědi ze dne 7. 3. 2017. Žalobce byl tedy v době učinění prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky držitelem víza, jehož platnost skončila před méně než 6 měsíci. V jeho případě je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 odst. 4 ve vztahu k odst. 2 Dublinského nařízení. Správní orgán se s ohledem na čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti správní orgán vycházel zejména z dokumentu: „*Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 20.9.2016.*“, přičemž tento uvádí, že právním základem řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku je zejména Zákon o udělení ochrany cizincům na území Polské republiky ze dne 13. června 2013 (Dz. U. 2012 poz. 680) a Zákon o cizincích ze dne 12. prosince 2013 (Dz. U. 2013 poz. 1650). Žádost o mezinárodní ochranu se podává na území Polské republiky, na hranicích nebo v detenčním centru vždy Pohraniční stráž, která žádost postoupí Ředitelství Cizineckého Úřadu. Toto je odpovědné za celé řízení o žádosti v prvním stupni. Ředitelství rovněž posuzuje, zda je za žádost o mezinárodní ochranu v daném případě odpovědný jiný členský stát ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Za tímto účelem je rovněž s žadatelem prováděn osobní pohovor, který je veden v mateřském jazyce či v jazyce, o němž žadatel prohlásí, že mu rozumí. Pohovor se provádí s přihlédnutím na zdravotní stav žadatele, pohlaví či s ohledem, zda dotčená osoba nepatří do některé ze skupiny zranitelných osob. Ředitelství Cizineckého Úřadu na svých stránkách rovněž informuje žadatele o seznamu nevládních organizací. Žadatelé o mezinárodní ochranu se registrují v jednom ze dvou přijímacích středisek, ve kterých mají nárok na sociální a materiální podporu, lékařskou péči či školní vzdělávání. V Polské republice je dále 9 pobytových středisek, která jsou provozována státem či smluvními partnery. Žadatel může být zajištěn v detenčním středisku, přičemž doba zajištění může trvat maximálně 6 měsíců. Kromě detence lze využít alternativní opatření, např. kauce. Žadatel má právo se odvolat ve lhůtě 14 dnů od doručení rozhodnutí o mezinárodní ochraně či v zákonem stanovených

případech tzv. zkráceného řízení ve lhůtě 7 dní. O odvolání rozhoduje Uprchlická rada ve tříčlenné komisi, která musí vydat rozhodnutí o odvolání do 30 dnů. Odvolání má odkladný účinek. Dále je možné podat žalobu proti rozhodnutí Uprchlické rady ke krajskému soudu a dále mimořádný opravný prostředek k Nejvyššímu správnímu soudu. V případech, kdy je osoba vracena do Polské republiky v rámci postupu podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU), podává žádost o mezinárodní ochranu či žádost o znovu zahájení řízení o mezinárodní ochraně. Je umístěna do přijímacího střediska či do detenčního zařízení na dobu max. 48 hod, následně je pak osoba na žádost soudu umístěna do střediska s ostrahou. Žádost je posuzována v meritu věci v případě, že dřívější řízení bylo zastaveno, nebo žádost je posuzována jako opětovná v případech již vydaného rozhodnutí ve věci. Průběh řízení je totožný jako u žadatelů, kteří dobrovolně přicestují do Polska a podají žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný dále konstatoval, že na úrovni Evropské unie, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. Polská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Na základě shora uvedeného došel správní orgán k přesvědčení, že ani výše jmenovanému nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť se žalobce ve lhůtě mu k tomu stanovené nevyjádřil a žalovaný s takovýmto postupem souhlasil.

Žaloba není důvodná.

Soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že postup žalovaného při posouzení žalobcovy žádosti byl zcela nedostatečný, že neměl pro své rozhodování dostatek podkladů, když pouze odkázal na Informaci OAMP Polsko a následně také pouze odkázal na polskou právní úpravu, že provedl dokazování v zcela nedostatečném rozsahu, a že konstatování žalovaného, že „do Polska přichází tisíce uprchlíků“ nelze považovat za relevantní odůvodnění. Jak vyplývá ze shora uvedeného odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný ve svém rozhodnutí nejprve konstatoval, na základě čeho považuje Polskou republiku příslušnou k vyřízení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Dále se zabýval, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o

azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které by s sebou nesli riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013), neboť jak dovodil i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 25.2.2015, č.j. 1Azs 248/2014-27 správní orgán je povinen se tímto zabývat v odůvodnění rozhodnutí, které určí, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 nařízení EU č. 604/2013 jiný členský stát. Přičemž je pravdou, že především vycházel z dokumentu nazvaného „*Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 20. 9. 2016.*“, ovšem tento dokument poskytuje ucelený přehled o aktuální situaci v Polské republice v oblasti řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, dále poskytuje informace o zacházení se žadateli o mezinárodní ochranu o jejich možnosti získat např. materiální a sociální podporu, lékařskou péči či školní vzdělání. Skutečnosti uvedené v dokumentu vychází z řady opět aktuálních zpráv, které poskytli mezinárodní azylová informační databáze AIDA, polský Úřad pro cizince (tzv. „UDCS“), European Migration Network („EMN“), a to v období od listopadu 2015 do září 2016.

Dle názoru soudu je z posouzení žalovaného zřejmé z čeho čerpal, a také co bylo při posouzení pro žalovaného důležité. Není pravdou, že žalovaný pouze odkázal na dokument Informace OAMP Polsko a poté na polskou právní úpravu. Žalované uvedl, co je pro něj z Informace OAMP Polsko nejpodstatnější. Přičemž soud poukazuje na skutečnost, že právě tato informace cituje a odkazuje na Polskou právní úpravu a nikoliv žalovaný, jak namítá žalobce. Žalovaný také jednoznačně uvedl, že nebylo vydáno žádné závazné stanovisko pro členské státy evropské unie nebo Rady Evropy, a to na úrovni Evropské unie, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice. Posouzení systematických nedostatků azylového řízení žalovaným je dle názoru soudu dostatečné, zákonné a zcela přezkoumatelné.

Soud neshledal opodstatněnou žalobní námitku, že v Polské republice existují systémové nedostatky azylového řízení. Žalobce na toto usuzovala především z toho, že ECRE hovořil ve své zprávě ze dne 10. 1. 2014 o rostoucím počtu případů, ve kterých národní soudy nařídily suspendování Dublinských transferů do EU, kdy např. Nizozemský soud uznal, že v případě polských žadatelů o mezinárodní ochrany dochází k průtahům, a dokonce zabránění možnosti domáhat se účinně právní ochrany. Soud totožně s žalovaným konstatuje, že ve vztahu k Polské republice nebylo do současné doby vydáno závazné stanovisko na úrovni Evropské unie, a to ať již Evropským soudním dvorem, Evropským soudem pro lidská práva či Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, které by jednoznačně deklarovalo, že Polsko je zemí, ve které dochází k systematickým nedostatkům v oblasti azylového řízení, a tyto dosahují rizika nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. V této souvislosti soud poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2016, č.j. 2Azs 114/2016-33, kde je uvedeno, že: „*Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují totiž žádné důkazy, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Posouzení žádosti stěžovatele v Polské republice nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2*

věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány; nelze tak přijmout jako dostatečné stěžovatelem předložené zprávy. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily.“

K poukazu žalobce na rozhodnutí nizozemského soudu, zdejší soud konstatuje, že ČR stejně tak jako Nizozemsko je demokratickým, právním a svrchovaným státem, který vykonává svou moc neomezeně na území svého státu. Zdejší soud tak není vázán rozhodnutím soudu nizozemského.

Nedůvodnou soud shledal i argumentaci žalobce, že hrozí žadatelům pocházejícím z Ukrajiny v Polsku návrat do zemí jejich původu. Soud uvádí, že mu nepřísluší presumovat rozhodnutí polských úřadů ohledně azylové žádosti žalobce. V souladu s nařízením č. 604/2013 je Polsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Polsko stejně jako ČR je vázáno směrnicemi a nařízeními Evropského parlamentu a Rady jako je např. shora uvedená procedurální směrnice, nařízení EU č. 604/2013, návratová směrnice 2008/115/ES a dále Úmluva o postavení uprchlíků. Polské úřady by tedy měly rozhodovat v souladu s těmito směrnicemi, pokud by docházelo v Polsku k jejich nerespektování a žadatelé o mezinárodní ochranu by byli kráceni na svých právech, musí proti tomuto postupu polských úřadů bojovat přímo u polských úřadů.

K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2015 č.j. 1Azs 248/2014-27 a na nález Ústavního soudu ze dne 18.9.2014, č. III ÚS 2331/14, ze kterých je zřejmé, že správní orgán musí při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, kterým byl určen státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát Evropské unie a na jehož základě má dojít k přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu, vždy zvažovat nejen vnitrostátní právní úpravu, nýbrž také to, zda v uvedeném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, nedochází k výše uvedeným systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III., soud opětovně uvádí, že žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil příslušnost Polska k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a dále se věnoval i posouzení možných systémových nedostatků ve vztahu k této zemi, kdy svá tvrzení neopřel pouze o odkaz na právní řád Polské republiky, jak namítá žalobce. Soud se s posouzením žalovaného zcela ztotožnil.

Podle názoru soudu tak byl postup správního orgánu v souladu s právními předpisy. Polsko nenaplní obavy, že by žalobci po jeho předání do této země hrozilo nelidské a ponižující zacházení ve smyslu Listiny základních práv a svobod EU na základě systémových nedostatků azylového řízení. Napadené rozhodnutí pak neshledal nezákonným a v rozporu s žalobcem namítanými ustanoveními. Soud přezkoumal postup správního orgánu na základě uplatněných žalobních námitek a neshledal v jeho postupu pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí.

Soud závěrem uvádí, že neprováděl pro nadbytečnost dokazování zahraničními zprávami o situaci v Polsku připojenými žalobcem k podané žalobě, neboť měl aktuální stav týkající se systémových nedostatků azylového řízení v Polsku za dostatečně prokázaný již podklady, které jsou součástí správního spisu.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 22. května 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová